

Upírske
deníky 5

NÁVRAT

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 5

- Návrat

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 6 – Temné sily

L. J. Smithová

Upírske denníky 5 - Návrat – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírské denníky 5

NÁVRAT L. J. SMITHOVÁ

*Kathryn Jane Smithovej,
mojej nebohej matke,
s láskou*

Úvod

S *te-fan?*

Elena sa znechutene zmraštila. Slovo, ktoré si vytrvalo myslela, neznelo tak, ako chcela.

„Stefan,“ zopakoval on. Oprel sa o lakeť a zadíval sa na ňu očami, pri pohľade do ktorých takmer zabúdala, čo chce vyjadriť. Žiarili ako zelené jarné lístie pohladzané slnkom. „Stefan,“ zopakoval. „Povieš to aj ty, láska moja?“

Elena naňho vážne pozrela. Bol až na smrť krásny: bledá tvár s ostro rezanými črtami, tmavé vlasy padajúce do čela. Chcela vložiť do slov všetky pocity, ktoré sa hromadili za hradbou jej nemotorného jazyka a zaťatej mysle. Potrebovala mu položiť toľko otázok, túžila mu toho toľko povedať. No zvuky sa zatiaľ netvorili. Zostávali jej ako prilepené na jazyku. Dokonca sa s ním nevedela roz-

právať ani myšlienkami – obrazy, ktoré k nemu vysielala, boli roztrieštené.

Nečudo. Písal sa ešte len siedmy deň jej nového života.

Stefan jej rozprával, že keď sa prebudila prvý raz, keď sa prvý raz vrátila zo záhrobia a zanechala tam upírsku podstatu, vedela chodiť aj hovoriť a mala všetky schopnosti, ktoré ju teraz opustili. Netušil, prečo všetko zabudla – ešte sa nestretol s nikým, kto sa vrátil z ríše smrti, teda okrem upírov. Upírkou predtým Elena bola, no teraz už určite nie je.

Stefan ju každý deň chválil za pokroky. Darili sa jej stále nové obrazy a nové myslené slová. Niekedy celkom nerozumela ani jemu, no Stefan bol presvedčený, že jedného dňa – a to už čoskoro – bude opäť sama sebou. Znovu sa bude správať ako tínedžerka, ktorou naozaj je, a prestane byť takmer dospelou mladou ženou s myslou dieťaťa – lebo takú ju teraz poslali na svet duchovia. Prestane vidieť svet večne užasnutými detskými očami.

Elena si pomyslela, že duchovia sa k nej nezachovali celkom fér. Čo ak si Stefan nájde inú, kým sa ona naučí rozprávať, chodiť – ba aj písať? Trápilo ju to.

Keď sa raz Stefan prebudil, zistil, že Elena nie je vo svojej posteli. Našiel ju v kúpeľni, kde zúfalo lúštila noviny, odhadovala zmysel čarbaníc, ktoré, ako vedela,

boli slová – slová, ktoré kedysi bez ťažkostí chápala. Papier bol bodkovaný od jej slz. Písané slová jej stále nič nehovorili.

„Prečo, láska? Naučíš sa čítať, neboj sa. Prečo sa tak ponáhľaš?“

Potom uvidel ceruzku, ktorú zlomila v kľčovitom zovretí, a tiež starostlivo pozhrňané papierové vreckovky. Ležali na kôpkach, lebo sa z nich pokúšala poskladať tvary podľa vzoru slov. Možno keby vedela písať ako iní, Stefan by prestal spávať v kresle a objal by ju na veľkej posteli. Nehľadal by si staršiu a múdrejšiu. Vedel by, že je dospelá.

Videla, že to Stefanovi dochádza. Do očí mu vstúpili slzy. Vychovali ho v presvedčení, že muž nesmie plakať. Preto sa teraz k nej obrátil chrbtom a veľmi dlho pomaly, zhlboka dýchal.

Potom ju vzal do náručia, odniesol ju do postele vo svojej izbe, pozrel jej do očí a povedal: „Elena, povedz, čo odo mňa chceš. Urobím to, prisahám, aj keby si chcela nemožné. Len mi to povedz.“

Slová, ktoré mu chcela myšlienkami poslať, sa v nej zasekli. V očiach ju zaštípali slzy a Stefan jej ich poutieral končekmi prstov, ale zľahka, akoby sa bál, že silnejším dotykom poškodí vzácny obraz.

Elena zdvihla hlavu, zatvorila oči a mierne našpúlila pery. Chcela bozk. Lenže...

„Máš myseľ dieťaťa,“ pokrútil hlavou Stefan. „Ako by som ťa mohol využiť?“

Kedysi dávno, v tom už neexistujúcom živote, mali vlastnú znakovú reč a Elena si ju pamätala. Vtedy si občas prstom poklopkala po tom najmäkšom, najjemnejšom kúsku pokožky pod bradou.

Znamenalo to, že sa cíti neprijemne. Že ju niečo ťaží, akoby mala v hrdle hrču. Znamenalo to, že chce...

Stefan zaúpel.

„Nemôžem...“

Ťuk, ťuk, ťuk...

„Ešte nie si taká ako predtým...“

Ťuk, ťuk, ťuk...

„Počúvaj, láska moja...“

Ťuk! Ťuk! Ťuk! Uprela naňho prosebný pohľad. Keby mohla prehovoriť, povedala by toto: *Prosím, ber ma aspoň trochu vážne. Nie som úplne hlúpa. Prosím ťa, počúvaj, čo ti chcem povedať.*

„Trpíš. Veľmi trpíš,“ preložil Stefan jej gesto do slov a rezignovane, trochu otupene vzdychol. „Ak... ak si vezmem iba trochu...“

A odrazu boli jeho prsty rýchle a sebaisté, posúvali jej hlavu, nadvihli ju, obrátili v tom správnom uhle, a potom pocítila, ako jej na dvoch miestach prebodol pokožku. To ju konečne presvedčilo, že naozaj žije, že nezostala duchom.

Vtedy si bola istá, že Stefan ľúbi iba ju a nikoho iného, a že mu bude vedieť povedať aspoň niečo z toho, čo chce. No musela mu to povedať tichými výkrikmi – radosti, nie bolesti –, kým okolo nej padali hviezdy a kométy. Tentoraz Stefan nevládal vyslať ani jedinú myšlienku, tentoraz onemel on.

Pomyslela si, že je to fér. Potom ju už každú noc objímal a ona bola šťastná.

Damon Salvatore si hovel vo vzduchu, zľahka opretý o konár... čoho vlastne? Ach, kto sa stará o mená stromov? Komu na nich záleží? Hlavne, že strom bol vysoký a dalo sa z neho nazrieť do izby Caroline Forbesovej, ktorá bola až na treťom poschodí. Hlavne, že sa o jeho kmeň dalo pohodlne oprieť. A tak sa usalašil v pevnej rázsoche, založil si ruky za hlavu, jednu nohu obutú v štýlovej čižme spustil z konára a frajersky ňou pohojdával desať metrov nad zemou. Spod privretých viečok ako mačkovitá šelma pozoroval svoj objekt.

Čakal na tú magickú chvíľu, ktorá príde o 4:44 nadránom, keď Caroline zopakuje svoj bizarný rituál. Videl ho už dvakrát a stále ho fascinoval.

Potom ho uštipol komár.

Absurdné, pretože komáre na upírov neútočia. Ich krv nie je taká výživná ako ľudská. No rozhodne ho čosi na šiji uhryzlo.

Prudko sa zvrtol, rozvíril vlahý vzduch – a nevidel nič.

Len ihličie. Nič tu nelietalo. Nič sa neplazilo.

Tak dobre. Asi ho bodla ihlička. No rozhodne to bolelo. Bolesť vôbec neustávala, práve naopak, zhoršovala sa.

Nejaká včela, ktorej sa zunoval život? Damon si opatrne siahol na šiju. Nenahmatal vačok s jedom ani žihadlo. Len mäkkú a bolestivú hrčku.

O chvíľu sa znovu zadíval na okno.

Nebol si istý, čo sa tam deje, no cítil náhlu vibráciu sily okolo spiacej Caroline, ako keby tam niekto natiahol drôt pod vysokým napätím. Pred niekoľkými dňami ho práve tento výboj privolať, no potrvalo to, kým vypátral jeho zdroj.

Hodiny blikli. Bolo 4:40 a budík zapípal. Caroline sa prebudila a šmarila ho o stenu.

Máš šťastie, dievča, labužnícky si pomyslel Damon. Keby som nebol upír, ale človek so srdcom lotra, tvoja cnosť – ak ešte nejakú máš – by bola ohrozená. Našťastie pre teba, takých zábaviek som sa musel vzdať pred skoro piatimi storočiami.

Damon sa usmial doprázdna, asi dvadsatinu sekundy si úsmev aj udržal, a potom razom zväžnel. Oči mu ochladli. Znovu sa zadíval do otvoreného okna.

Áno... vždy si myslel, že jeho hlúpy mladší brat nevie Caroline Forbesovú doceniť. Dievča nepochybne stálo za pohľad aj za hriech: malo štíhle, dobre tvarované opálené telo, okolo tváre jej ako kaskáda padali vlny bronzových vlasov. A ešte to, čo mala v hlave! Myseľ od prírody zvrhlá, zádrapčivá, pomstychtivá. Lahôdka. Ak sa nemýli, na stole mala rozrobených niekoľko bá-bik vúdú.

Super.

Damon mal veľmi kladný vzťah k umeleckej tvorivosti.

Cudzia sila stále bzučala a jemu sa stále nedarilo odhadnúť ju. Vychádza z dievčiny? Nie.

Caroline chvatne siahala po látke, ktorá pripomínala hodvábnu zelenú pavučinku. Vyzliekla si tričko s krátkymi rukávami tak rýchlo, že to takmer nepostrehli ani oči upíra, a natiahla si zvodnú bielizeň, v ktorej vyzerala ako princezná z džungle. Zaujato uprela zrak na vlastný odraz vo vysokom zrkadle.

Na čo čakáš, dievčatko? Uvažoval Damon.

Pozor, mal by byť nenápadný. Takže... Čosi tmavé sa zatrepotalo, na zem padlo ebenové pierko a na strome už sedela len mimoriadne veľká vrana.

Damon vtáčím okom sledoval Carolinin pohyb. Dievčina sa mykla dopredu, akoby ju zasiahla elektrina. Potvorila pery, stále sa dívala na seba.

Potom sa usmiala. Na uvítanie.